

2013.10.25, péntek, 18.30. Mindenki teljes extázisban a pápai Közgáz előtt. Több mint negyvenen várják a buszt, amely Angliába vezet. Mindenki megkapja az utolsó tanácsokat, minden anyuka megmondja gyermekének, hogy nagyon vigyázzon magára, és hogy legalább tízszer telefonáljon naponta. Bő egy óra várakozás után Molnár András tanár úr szervezésével minden utazó buszra száll, és kezdetét veszi az egyhetes kaland.

Hosszú volt az éjszaka. A táj, a kilátás folyamatos változása vitt nyugalmat az utunkba, azonban amint egy kicsit kihaltabb területre értünk, a sötétségben minden végtelennek tűnt. Egyre többen fáradtak bele az utazásba, a busz fedélzetén csend lett, elaludt mindenki. Két-három óránként volt lehetőségünk „fészülködni” - ahogyan Bandi bá fogalmazná meg a vécézést -, ám ezeket álmunkban nem nagyon észleltük.

Belgiumban ébredtünk, a csoki országában. Meglátogattuk Brüsszelt és egy villámgyors túrával végigjártuk a város olyan nevezetességeit, mint például A pisilő kisiú, vagy az Atomium. A délután folyamán továbbálltunk, és megérkeztünk Dunkerquebe. A tranzitszállás által nyújtott komfort nem sokkal ütötte meg a busz kényelmét, de mindenki számára élmény volt újra fekvé aludni.

A francia éjszaka után hipp-hopp Angliában találtuk magunkat. Ám mielőtt a szigetország területére értünk volna, átverekedtünk magunkat a Csalagúton. Az út szép volt, jó volt, izgalmas volt, csak éppen semmit sem láttunk belőle. Első állomásunk a doveri kikötő volt, ahol megtekintettük a fehér sziklákat és a brit tengerpartot. A szél nagyon fűjt, csípős hideg volt. Reménykedtünk, hogy ennél rosszabb idő már nem lehet, de tévedtünk. Canterburyt megjárván, holtfáradtan gurultunk be London városába, ahol még hidegebb volt. Körbejártuk a csodás Towert, ahol a régmúlt idejét idézték az élethű figurák és bábuk, majd ezután a koronázási ékszereket is megnézhattuk, igencsak szigorú körülmények között. Az időjárás viszontagságai azonban nem rontották el a kedvünket. Az est folyamán vidáman szeltük át a belvárost, amelybe izgalom is vegyült, hogy vajon milyen családhöz kerülünk. Este 8 óra körül megérkeztünk a találkozási ponthoz, és a családok hazavitték ideiglenes gyermekeiket. Az első percek feszültségei után oldódott a hangulat, és baráti viszony jött létre a család és a fogadottak közt. „Otthon” az első nap elég nehéz volt. Az isteni vacsora után meg kellett ismerkedünk Anglia különlegességeivel. A hideg és a meleg vizet külön kellett megnyitni, elzárni, ezért először lehetetlennek tűnt langyos vizet csinálni, de röpké 20 perc alatt összejött a dolog. Nyugodtan telt az éjszakánk, úgy aludtunk, mint a bunda.

A reggeli után mindenki fitten vigyorgott a találkahelyen, és az első élmények zuhatagában szálltunk fel a buszra. Elindultunk Londonba egy gyors autóbuszos városnézésre. Ezután leszálltunk, és egy hosszadalmas séta vette kezdetét. Első célunk a London Eye volt, ami azonban zárva volt az éjszakai viharok kiszámíthatatlansága miatt. Ezért tehát továbbálltunk. Végigsétáltunk a Tower Bridge-en, megcsodáltunk a Big Bent, készült jópár profilkép Facebookra. A következő állomás a Westminster Apátság volt, ahol Anglia hősei és a királyi család tagjai nyugszanak. Az elmúlt időszakban nagy felfordulás volt az apátság háza táján, ugyanis itt koronázták meg a kis herceget. Megnéztük a Downing Street 10-et, a Trafalgar téren eltölthettünk egy-két szabad órát, majd átszeltük a Mallt. A vörös út a Buckingham palotához vezet. Meglátogattuk a Nemzeti Galériát, és újra buszra szálltunk, indulás „haza”. Mindenkit nagyon féltettek a szülők. „Nem történt semmi az este?” , „Nem volt nagy vihar?” , „Jól vagy? ” - özönlöttek a kérdések a forró dróton, ám senkinek sem volt kutya baja sem.

Szerdán a Londontól 120 mérföldnyire lévő Stratford-upon-Avon-ba utaztunk, Shakespeare szülővárosába. Itt megnéztük Shakespeare emlékművét, melyet négy drámájának szereplői fognak közre. Ezután a már karácsonyi hangulatban pompázó sétálóutcán a költő állítólagos szülőházát tekintettük meg, majd pár utcával messzebb, az Avon folyó partján a templomot is, ahol eltemették családjával együtt.

A nap hátralévő részét Warwick kastélyában töltöttük, melyben halloweeni hangulat uralkodott. Azt hittük, ez egy unalmas kastélylátogatás lesz, ezzel szemben nagyon élveztük az interaktív kiállítást, s a különböző programokat.

Csütörtökön a Madame Tussaud's Panoptikumot látogattuk meg, ahol rengeteg híres zenésszel, színésszel sportolóval, tudóssal találkozhattunk, akiket viaszból formáztak meg, majd egy 4D-s filmet is megnéztünk.

A délutánt csak utazással folytattuk, s a Csalagúton keltünk át Franciaországba. Este egy Párizs melletti tranzithotelben aludtunk, s kíváncsian vártuk egy újabb nagyváros „felfedezését”, melyet pénteken tettünk meg.

Párizs. Eiffel-torony, szerelem. Ezek a dolgok jutnak e város nevére, mint még sok embernek. A ködös, esős, szeles időjárás miatt talán nem vettük észre a város apróbb szépségeit, de így is lenyűgöző élmény volt az Eiffel-torony tetejéből kémlelni a várost. Miután az Eiffel-toronyban eltöltöttünk másfél órát, hajóráztunk a Szajnán, mely a közhiedelemmel ellentétben nem volt bűdös, bár valószínűleg ebben az időjárás is közrejátszott. A hajóból a

Notre Dame-nál szálltunk ki, mely kívülről is nagyon szép, éppúgy, mint belülről. Ezt követően a Diadalívet néztük meg, mely a Champs Elyseés végén van. Itt volt szabadidőnk, így néhányan fel is mentünk a Diadalív tetejére. Az időjárás ellenére nagyon hangulatos volt a város.

Este 7 óra körül indultunk haza, s 3-4 óránkénti megállókkal szombat délben érkeztünk Pápára.

Talán minden utastársunk egyetért azzal, hogy a kirándulás egyik percében sem unatkoztunk. Nagyon köszönjük Molnár András tanár úrnak, hogy a látnivalókkal kapcsolatos ismereteinket még tovább bővítette, s lehetőséget biztosított számunkra ehhez a remek utazáshoz.

Nagy Noémi, Molnár Martin

